

Christoph Waltz (56) var nær ved å gi opp skuespillerkarrieren da han traff mesterregissør Quentin Tarantino. Etter skjebnemøtet drysser prisene over østerrikeren.

Tarantinos *monster*

For tre år siden jaktet han på jøder i «Inglourious Basterds». Nå er Christoph Waltz igjen aktuell i en Quentin Tarantino-film, også denne gang som morder med en viss sjarm.

- Jeg forstår Tarantinos monster. Quentin puster liv i dyret. Jeg må lære å ri det. Og det lar han meg gjøre, sier Waltz, som spiller dusørjegeren Dr. King Schultz i Tarantinos stjernespekkede og oscar-nominerte spaghettiwestern «Django Unchained». For innsatsen ble Waltz nylig nominert til en Oscar for beste mannlige birolle, og sist helg hentet han hjem en Golden Globe.

Veien fram til takketalen natt til mandag norsk tid (en beveget Waltz takket Tarantino for tilliten) har ikke vært en dans på roser for østerrikeren. Men det er ikke langt unna. Å jobbe med Quentin Tarantino passer Waltz perfekt; Mye galskap, ingen telefoner på settet, kraftig fokus, kreativt kaos, og lite improvisasjon.

- Å være med på dette Tarantino-settet var ikke enklere enn forrige gang, men jeg var mer avslappet - selv om jeg var litt bekymret for å skulle gjenta en fantastisk opplevelse. ►

Christoph Waltz

- Født 4. oktober 1956 i Wien i Østerrike. Foreldrene jobbet som kostymedesignere, flere av besteforeldrene og oldeforeldrene var skuespillere eller jobbet på teater.

- Aktuell: Spiller Dr. King Schultz i «Django Unchained» Vant Oscar, Golden Globe og flere store priser for sin tolkning av SS-sjefen Hans Landa i Quentin Tarantinos «Inglourious Basterds» (2009). Er dermed også den første skuespilleren som har vunnet Oscar for en rolle i en Tarantino-film.

- Bor i Los Angeles og Berlin.

- Gift for andre gang. Har tre voksne barn fra et tidligere ekteskap og en liten datter fra sitt nåværende.

Dusørjeger: I Tarantinos nye spagettiovestern «Django Unchained» spiller Waltz igjen en morder med en viss sjarm.

«Quentins blod er rødere enn ekte blod, og det er et estetisk aspekt ved massakrene hans.»

Christoph Waltz

► **Christoph Waltz var i årevis** en godt kjent skuespiller i tysktalende land i Europa, han kom fra en lang generasjon teaterfolk, men ingen hadde hørt om ham i Amerika. Waltz hadde kone og barn, regninger å betale, samtidig begynte han å bli lei tåpelige tv-roller og halvgode filmmanus. Han var på vei til å bli bitter, men var sta nok til å holde igjen og ikke krympe ambisjonene sine helt ennå. Det skulle vise seg å være et klokt valg. For på omtrent samme tid søkte Tarantino etter en filmrolle han trodde var nesten umulig å besette. Skuespilleren som skulle gi liv til nazisten Hans Landa måtte snakke fransk, tysk og engelsk flytende og være sabla god til å finne sin onde side. Regissøren var timer unna å avlyse hele «Inglourious Basterds»-prosjektet da Waltz kom ydmyk, men overbevisende inn i auditionrommet. To år seinere tok han imot en Golden Globe, og sin første Oscar.

Nå er han Tarantinos muse.

– Du har Quentin regissøren, Quentin min venn, Quentin filmmakeren, Quentin popikonet og Quentin privatpersonen. Det er samme person, men å oppleve ham på en mandag er forskjellig fra en tirsdag. Det han likevel alltid gjør, er å skrive et bra manus, og med det ligger det et ansvar ... på meg, sier Waltz.

Han mener at når noen blir invitert inn i en verden så annerledes og kunstnerisk, må man gjøre det man kan for å lage noe episk sammen.

– Men det er ikke en selvfølge at det jeg gjør er bra nok. Jeg vet ikke hva som er bra nok. Såpass selvsikker er jeg ikke, så et samarbeid kan være vanskelig. Men jeg liker det slik.

For tiden spiller Christoph Waltz datageni i en science fiction-film som kommer ut neste år.

– Livet mitt forandret seg veldig etter Oscar-prisen, sier Waltz og kroker seg sakte framover mot en kopp svart kaffe. Han tar tak i kruset med begge hender og ler på samme måte som mange av sine karakterer. Et litt plutselig rykk bakover og et stort, nesten falskt smil, med en synlig rotete tanngard i underkjeven. – Jeg kan velge og vrake mellom en ufattelig mengde nye og spennende roller. Det første lysglimtet jeg ser etter er selve historien, så medskuespillerne, så karakteren, så location ... jeg veier det ene mot det andre. Litt slik; «Orker jeg dramaet med denne slitsomme 'Hollywood-dame X', men så har du regissøren som er fabelaktig, hmmm, men de tenker å dra til Bulgaria i to måneder, uff, men de skal spille inn ved havet, sååå ...», sier Waltz og ler av seg selv.

– Så slik foregår det, men uansett ofrer du noe.

– Hvordan da?

– Vel, du kutter ut absolutt alt når du spiller inn en film. Du lever ikke livet ditt lenger. Det er som i gamle dager ... , sier Waltz, bøyer ryggen og later som om han holder i en tung slegge langs stolokanten.

– «La meg gå og jakte på mammuten!». Jeg sier «ha det» til kone og barn i hulen, og finner mine jegerkompiser. Enten vil mammuten drepe oss, eller vi drepe den.

«**Django Unchained» ble spilt inn** i Wyoming, California og på en fredet plantasje i sørstaten Louisiana, og tok ni måneder av livet hans. Handlingen er lagt før borgerkrigen, hvor svarte mennesker ikke fikk drikke på bar eller sitte på hester, og måtte slåss mot hverandre som underholdning. Dr. King Schultz reiser rundt sammen med den befridde slaven Django (Jamie Foxx) for å plaffe ned hvite, slemme menn – som slavedriver og plantasjeier Calvin Candie (Leonardo DiCaprio).

– Da jeg vokste opp het annenhver film noe med «Django», de laget 15 millioner spagettiovestern, men få var veldig gode. Og ofte er den hvite figuren i pene klær, som jeg nå spiller, ofte den teite fyren i de tradisjonelle filmene. Han er uerfaren og skrekkslagen, han vet ikke hvordan han bruker en pistol og blir fort fanget av indianerne. Men ikke denne gangen.

Gjennombruddet: Waltz' tilværelse ble snudd på hodet da Tarantino tok ham under sine vinger og ga ham rollen som nazisten Hans Landa i «Inglourious Basterds».

Samme morgen som vi intervjuer Christoph Waltz på et hotell i New York, går en 20 år gammel mann inn på en skole i Connecticut halvannen time unna og dreper 20 barn og seks voksne med skytevåpen. Da Waltz får nyheten overbrakt, sperrer han opp øynene og blir mer sint enn trist.

– Jeg forstår ikke hvorfor det ikke finnes våpenkontroll i Amerika! Jeg fatter det ikke. Det funker jo i Europa. Ja, de har rett til å bære våpen i USA, men loven ble skrevet på 1700-tallet.

Waltz mener det ikke er veldig rart at skyteepisoder skjer «annenhver uke» i USA. Ikke fordi alle har våpen, men fordi de mangler utdanning.

– Jeg ser amerikanske politikere dykke unna og kutte i

Stjernelag: I «Django Unchained» har Quentin Tarantino fått med seg Samuel L. Jackson, Kerry Washington og Jamie Foxx i tillegg til Waltz og Leonardo DiCaprio.

utdanningsbudsjettene, og si slikt som; «Om du vil at barnet ditt skal gå på skolen, får du betale for det. Du har ikke råd? Synd! Her! Kjøp enda et voldelig dataspill».

Få dager etter dette intervjuet blir det kjent at premieren på «Django Unchained» utsettes, fordi filmen blant annet inneholder en skytemassakre.

– Quentins blod er rødere enn ekte blod, og det er et estetisk aspekt ved massakrene hans. Jeg føler ikke at det glorifiserer vold. Det skremmer heller, synes jeg.

Slaveri er et kontroversielt tema i USA, ett som ikke har fått nok oppmerksomhet, ifølge skuespillerne i filmen. En annen debatt er Tarantinos bruk av ordet «nigger», eller «n-ordet», som på et tidspunkt datt ut av Waltz. Det fikk medskuespiller Samuel L. Jackson til å reagere:

Hanker inn priser: Søndag vant han en Golden Globepris for beste birolle for «Django Unchained». 24. februar kan han få sin andre Oscarstatuett.

– Han kom opp til meg og spurte; «Hva mener du med n-ordet? Nowhere? Nothing?»

Waltz sier han ikke kan komme fra Europa og føle seg hjemme i en diskusjon som ikke er hans.

– Slaveri er en dimensjon langt unna vår fatteevne. Men vi eide ikke slaver i Europa, å være slemme mot innvandrere er noe helt annet. Så det finnes ingen sammenlikning. Jeg kan ikke nok om temaet og jeg har ikke vært her lenge nok. Slaveri, og hva man synes om ordet nigger, er en amerikansk diskusjon. Det hører hjemme i Amerika. Ikke hos meg, sier Waltz og tar en kort pause.

– Men selvfølgelig, jeg forakter det. Jeg er jo et menneske. ●

magasinet@dagbladet.no